

Kan fru Dorte Bennedsen bekræfte, at de borgmestre, som kommer her og påstår, at de har forrettet vielser, selv om der tydeligt var tale om pres og tvang og de altså dermed har brudt loven, har været fuldstændig uduelige til at løse den opgave, de var sat til?

Kan fru Dorte Bennedsen bekræfte det?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Arne Melchior siger, at der ikke er lette løsninger, og spørger om uddannelseskraav. Der er jo ikke nogen uddannelseskraav, vil jeg sige til hr. Arne Melchior, så det var vist et retorisk spørgsmål.

Det, jeg talte om, var at give de unge mulighed for at blive lidt ældre og gøre deres uddannelse færdig og derved opnå modenhed og selvstændighed. Når man er 18 år, hvad er mulighederne så for at sige fra og skulle til at flytte hjemmefra? Men er man blevet 24 år og har fået en uddannelse og et job, er mulighederne i højere grad til stede.

Hr. Knud Erik Hansen sagde en interessant ting: at det er et bureaukrati over for et kulturfænomen, vi ikke bryder os om.

Prøv at gå ud og spørg de unge mennesker, der er vokset op her i landet, om de anser det for at være et naturfænomen! Jeg taler om de unge, der er vokset op her.

Jeg kan ikke dy mig for at fortælle hr. Knud Erik Hansen, at jeg forleden fik en hilsen, som jeg eksplicit blev bedt om at give videre. Det drejede sig om seks-otte unge gymnasiaster, som, da de læste i avisen om dette lovforslag, sagde til et ungt menneske, som de vidste var politisk aktiv: Tak for den aldersgrænse! Nu er vi reddet. Med andre ord: Nu kunne de få lov at gøre deres uddannelse færdig, inden de kom i den situation.

Jeg synes – og det synes jeg gik igen i det, der er sagt her – at man kun er optaget af den ene side af sagen. Jeg forstod på hr. Knud Erik Hansen, at det er ikke et natur-, men et kulturfænomen, men det er sådan set ganske underordnet. Men hvor mange unge synes hr. Knud Erik Hansen skal presses ind i disse former for ægteskaber på grund af et kulturfænomen? Eller skal vi give dem mulighed for at slippe? De fleste af dem har ikke styrken til det, nogle har, men de fleste af dem har ikke styrken til det, når de er de 18-19 år.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg giver fru Dorte Bennedsen fuldstændig ret. De unge piger på 18-19 år eller måske helt ned til 15-16-17 år har ikke styrke til at modstå det pres. Men jeg mener, og Dansk Folkeparti mener, at presset kommer fra familierne.

De unge, uskyldige landsbypiger kommer her til Danmark og skal giftes, fordi fætre og kusiner og familierne gerne vil have døtrene til Danmark, for så får man nogle sociale goder. Og de bliver lyst i band i familien, hvis de ikke vil, så hvordan søren skal de kunne møde op hos en for dem ukendt myndighed og sige: Nej, jeg vil ikke giftes alligevel med denne mand, når man nu ved, at de står til bål og brand og bliver udskudt af familien? Og i øvrigt vil jeg gerne lige høre: Hvor mange familiesammenføringer tror fru Dorte Bennedsen at dette forslag kan forhindre?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Til fru Dorte Bennedsen: Nej, det var ikke et retorisk spørgsmål, jeg stillede, og jeg polemiserede i øvrigt slet ikke mod det, fru Dorte Bennedsen sagde. Men jeg læste op fra ministerens fremsættelsestale, og her står jo, at unge mellem 18 og 25 år kun har retskrav på at blive gift med en udlænding, »hvis ægteskabet eller samlivsforholdet utvivlsomt må anses for indgået efter herboendes eget ønske«.

Det var med hensyn til bedømmelsen af, om det er tilfældet, jeg tillod mig at polemisere og spørge: Hvem er det, der er så klog? Tænk på skilsmissetallet! Det kender fru Dorte Bennedsen nok en del til. Tænk på, hvor mange ægteskaber der indgås højtideligt, og hvor vel op imod 50 pct. bliver opløst, inden der er gået 5 eller 7 år!

Jamen hvem er det, der skal have den evne at vide, om den afgivne erklæring virkelig er utvivlsom, som det kræves, eller om den bare er afgivet på skrømt? Det var det, jeg spurgte efter. Jeg har ikke tænkt mig at angribe fru Dorte Bennedsens grundlæggende indstilling til disse ting og vil ikke genere hende, men jeg siger bare, at problemet kan ikke løses, for der er ingen, der med føje kan afgøre, om utvivlsomheden er til stede.